

**ШКІЛЬНА БІБЛІОТЕКА
УКРАЇНСЬКОЇ ТА СВІТОВОЇ ЛІТЕРАТУРИ**

Надія Гуменюк

**ЛІТО
З
АМАЗОНКАМИ**

Харків
«ФОЛІО»
2023

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Острів серед болота

— *Ти мужньо пройшла дев'ять випробувань. Залишилося одне, найважче. Воно ще попереду, і тільки після того, як витримаєш його, ти станеш однією із нас. А зараз... Запрошуємо тебе на наш острів. Служи вірно людям і природі, правді та добру! І хай не здригнеться твоя рука у битві з ворогами!*

Молода жінка, висока, струнка, з розпущеним по плечах блискучим чорним волоссям і синіми-синіми, як волошки, очима, в оздобленій хутром довгій шкіряній безрукавці, накинутій на білу ляну сорочку з дрібненькою вишивкою біля горловини і на рукавах, підняла над головою меч, щось прошепотіла до неба і торкнулася гострим лезом спочатку до правого, а потім до лівого Яринчиного плеча.

— *Хай буде так!*

— *Хай буде так, Зореславо! Хай буде так!* — повторили голосно за нею молоді лісовички, які

стояли великим півколом на просторій галявині, оточеній височенними соснами.

Мов за командою, вони блискавично зняли луки, вихопили із сагайдаків, що висіли за плечима, по стрілі, натягнули тятиви, і над вершечками дерев раптом пронизливо забринів, а тоді якимось по-пташиному протяжно заячав густий рій жовтих стріл.

«Це ж салют на мою честь! — схвильовано подумала Яринка. — Я ще не одна з них, а вони вже так зустрічають мене. Я обов'язково пройду останнє випробування, яким би важким воно не було, і стану такою, як вони. Обов'язково! Аж не віриться: мене запрошують на острів. Запрошують, хоч я ще не до кінця склала іспити на право бути серед них. Може, і лук та стріли дадуть чи й навіть меч».

Зореслава ніби прочитала її думки — усміхнулася привітно і трохи сумовито, торкнулася пучками довгих, тонких, але міцних пальців Яринчиного чола:

— Час підганяє нас. Ми поспішаємо. Зараз буде битва, дуже жорстока битва. Чужинці вже підступають до нашого острова, пробираються східним краєм лісу. Їх ще ніколи не було так багато. Ти до такого бою не готова, та й рано тобі. Ми проведемо тебе до нашого Дівич-міста. А якщо станеться так, що не повернемося... Не

треба хвилюватися, дівчинко, це може трапитися будь-якої миті, і ми до цього готові. Чекати допомоги нема звідки — всі чоловіки з навколишніх сіл або загинули на війні, або потрапили в полон. У селах залишилися тільки старі, малі й недужі. Маємо поклатися тільки на самих себе. Звісно ж, ми могли б зникнути у лісових нетрях, заховатися на іншому острові, збудувати нове місто, і ніхто б нас не знайшов, адже цей праліс тягнеться на тисячі миль. Але тоді вони пустять із димом села, зроблять пустою весь наш край. Та не бути цьому, тут, серед боліт, вони знайдуть свій кінець. А якщо ми самі не повернемося за три дні... Довіряємо тобі найдорожче, що у нас є: ти маєш зберегти, а пізніше, коли наша земля буде вільною, віддати цей найцінніший скарб людям. Іди за мною.

Яринка ступила кілька кроків за Зореславою і злякано сахнулася: одразу за зеленою твердю галлявини погрозово чвакнула прикрита дрібними водоростями болотяна твань.

— Дивись уважно, куди я ступаю, і не бійся — скоро ти знатимеш всі потаємні стежки через болото до острова так само, як і ми, — заспокоїла її лісовичка.

Дорогою Яринка ще кілька разів пірнала в густу драговину. Але ось болото нарешті закінчилося.

Мокрі Яринчині ноги ступили на твердь, їх огорнула висока шовковиста трава, помережана різнокольоровими квітами, з трави випурхнуло кілька пташок. Десь за кущами верболозу голосно заіржали коні, мукнула корова. Невдовзі з-за дерев з'явилася вежа невеликого мурованого замку, біля неї сійнула проти сонця дзвіниця, мелодійно і протяжно озвався дзвін.

Раптом мелодія церковного дзвона почала стишуватися, перетворюватися на пронизливе хаотичне дзеленчання, слідом за яким почулося веселе хлоп'яче репетування.

*— Скоки, вроки, попід боки!
Закінчилися уроки!
Дзінь-дзінь-дзінь!
Жаби! Риби! Карабас!
Вже канікули у нас!
Дзінь-дзінь-дзінь!*

Яринка накрила голову подушкою, затулила пальцями вуха, міцніше стиснула повіки, рвонулася щосили за Зореславою, на мелодійний поклик дзвона, але жінка-воячка вже поспішно зникала за кущами ліщини, беззвучно розчинялася у густому зеленкуватому лісовому тумані. Натомість за вікном почулося тривожне гусяче гелготання, а за ним — звуки велосипедного дзвінка і задерикувата дражнилка:

*Не боюсь я гусака —
В нього хвіст із будяка!
В нього крила з вати —
Не вміють літати!*

Ромко... Авжеж, Ромко! Перший день канікул, всі нормальні громадяни шкільного віку нарешті додивляються ранкові сни, а він уже намотує на своєму двоколісному драндулеті кола, наче космічна ракета навколо Землі, і дратує гусака Гергона своїми нестерпними кричалками-дражнилками. Коли сусід всьоме продиркотів перед хатою, Яринка відкинула подушку і сердито відчинила вікно.

— Ну чого ти гасаєш, ніби в тебе до штанів пропелер пришитий?! Я такий сон через тебе не додивилася!

— Чого-чого... А то ти не знаєш... Вчора одна професорка по телеку казала, що в кожного учня за навчальний рік накопичується море енергії, десь так із центнер чи, може, ціла тонна — я точно не запам'ятав. Якщо її не випустити, то психіка нещасного вундеркінда може луснути, вибухнути, як бомба. От я й випускаю. І заодно радію.

*Радіє природа, радіє земля.
Я в небо лечу, як...*

— ...Руденьке теля!

ЗМІСТ

Розділ перший	
ОСТРІВ СЕРЕД БОЛОТА	3
Розділ другий	
АМАЗОНКИ Й АМАЗОН	13
Розділ третій	
ЯК БАБА КВАЧИХА «ВОЇНІВ ПІТЬМИ» РОЗГАНЯЛА, А ГУСАК ГЕГЕМОН ЯРИНКУ ВРЯТУВАВ	22
Розділ четвертий	
БІЛА КОЗА, ЧОРНИЙ КІТ	37
Розділ п'ятий	
ПРИГОДИ ЧАРІВНОЇ КАЛОШІ	44
Розділ шостий	
ПАСТКА ДЛЯ КОСУЛІ	56
Розділ сьомий	
ВОГОНЬ НА РУЇНАХ ФОРТУ	68
Розділ восьмий	
ЗУСТРІЧ У ТУМАНІ	80
Розділ дев'ятий	
МЕЧ ЗОРЕСЛАВИ	92

Розділ десятий В ЛАБІРИНТАХ ПІДЗЕМЕЛЛЯ	102
Розділ одинадцятий СЛІДОМ ЗА КАЖАНАМИ	116
Розділ дванадцятий СКАРБИ ДІВИЧ-ГОРИ	130